

שעורה קלושה מטרתה שאינה קלושה אינה מטרתה ועי' רש"י שם משום דחטין הקליפה שלה היא דקה והוי ענשה כאוכל גופא אבל השעורין הקליפה שלה עבה ומפסקת ט"ש וא"כ הכא לענין ציקוס י"ש עוד טעם אחר לחלק בין חטה לשעורה וגם לפמ"ש לעיל בשם פיהר"מ מכשירין י"ש ג"כ טעם לחלק בין חטה לשעורה ט"ש :

סעף ה' ש"ע. דגן שמחומר שנתייבש לגמרי וכו'. ועי' ב"מ (ק"ו ב') ובשדה שלקחה בעומרי' ורש"י שם ור"ק. עי' חטניה (י"א א') בלי בשולא וברש"י שם ומבואר ר"ל לר"ז ט"ש :

ש"ע"ת ס"ק כ"א בשם שו"ת ושב הבהן דבאש אי"ב ס' ל"מ הא דאין מחזיקין מחלימין וכו'. וכן מבואר בא"ח ס"י זה סוס"ק כ"ה ועי' פמ"ג יו"ד רס"י ק"ה אבל לע"ק דהרי הא דאין מחזיקין איסור ממקום למקום הוא משום דאחזוקי איסורא לא מחזיקין וכמ"ש ביא"ט כאן וסרי כיכי דאין מחזיקין איסורא ל"ל לכרר אפי' היכי דליכא לברורי כמ"ש בש"ך יו"ד ס"י פ"ג וא"כ בע"כ דאמרי' דהוי ודאי גמור וא"כ למה לא מהני בליכא ס' וע"ק. וברין מזמן לזמן דמחזיקין איסורא אס' הי' בנתיים ברשות אחר אס' אין מחזיקין מרשות לרשות ככר הובא מחסו' ח"ס מהם אבל מ"מ נראה דאס' הי' ב' רשויות בנתיים כגון ראובן מכר לשמעון ושמעון ללוי ואס' נחזיק האיסור מזמן לזמן כהי' מוכרחים לומר דעוד ברשות ראובן נולד החמץ דבשעה שהי' ברשות שמעון הי' הקדירה מכוסה בכה"ג לא מחזיקין מרשות לרשות ב' רשויות ור"ל לזה מחסו' כתובות (פ"ו א') ד"ה על יעו"ש :

סימן תסח. מג"א סק"ב ד"ה משמחין וכו' וגם אינו רואה מאותה מלאכה סימן ברכה וכו'. י"ל הטעם דנענש בשניהם דברמב"ם כ' דמלקין אותו ובב"י כ' דשמחא חמיר מנגידא כמבואר בכתובות (כ"ח) ועי' טו"ז חו"מ ס"י ח' דלע"ג דשמחא חמיר היינו מי שחושש לעונש הנשמה אבל מי שחושש לעונש הגוף עונש נגידא חמיר ט"ש ומשום זה העובר דשמחין אותו וגם א"ר סימן ברכה באשר לא ידענו מהותו איזה אללו חמיר נענש בשניהם כ"ל נכון :

סעף ד' ש"ע. שהולך וכו' וחומרי מקום שהלך לשם וכו'. עי' פו"ז יו"ד סוס"ק קט"ז בשם פלגוש כ' דבאיסור קל אין נותנין עליו חומרי מקום שהלך לשם וסו"ז דמה דבריו דאס' הוא איסור מה לי קל או חמור ט"ש ועי' ב"י לקמן ס' חר"ע מחולק עם העור כהא דדברים המותרים ואחרים נזהגין בו איסור דהדין דא"א ראשי להחיר בפניהם אי הא דאחרים נזהגין בו איסור אי"ב שום סרך איסור לומר דגורו הא אסו' הא או ג"כ אמרי' דא"א ראשי להחיר בפניהם ט"ש :

מג"א סוס"ק י"ג. וכי מהר"ל ומהר"ו דאסור ליטול הפטרנים וכו'. ואס' שכן ליטול קודם חלות י"ש להקל ליטול גם אחר חלות עי' מחלה"ש ופה"ש בזה :

סימן תסח. עמ"ק. אסור לומר בשם זה לפסח וכו' וי"א בחרנגולים וכו'.

דפלוגתתם חלוי עפמ"ש חוס' חולין (כ"ב) בשם י"מ דבבמה כשרים אפי' חרנגולים ודמו דע"ה ז' ע"ש ולש"י רש"י מגילה (י"ד) דלמ"ד קדושה ראשונה לא קדשה לע"ל מותרים גם עכשיו בבמה ט"ש וא"כ גם בחרנגולים עי' האיסור מ"ע שאוכל קדשים בחוץ והמחזיקין ס"ל כמ"ש חוס' הי"ל לדמות דברי הי"א דאסור להקריב חרנגולים וכו' וליכא מ"ע ח"ו :

סימן תע. סעף א. ש"ע. הנכורים מחטנין בע"פ וכו'. עי' א"ח הקדש

בשם הנ"כ דאסור לשייר מעט לימוד במס' ויהי' עי"ז ס"מ ע"ש אבל בש"ס מ"ק (ט' רע"א) איבע"ל לשורא פורחא וכו' ט"ש מוכח דבכה"ג הוי ס"מ ול"ע :

דהאי פסולא לקרנן משום הקריבהו נא לפתחך משונה משאר פסולי דהיכי דנמלא אח"כ שמינה פסולה הכחשה אפי' בדיעבד ומחללין שבת ע"ז להקריב האחרת השמינה אבל בליכא רק כחשה אפי' דהיא מאוסה משום הקריבהו נא לפתחך מ"מ מותר אפי' לכתחלה כיון דליכא אחר והטעם כיון דכל הטעם הוא משום דמאוסה והיכי דליכא אחר רק זה לא הוי מאוסה ועי' חוס' יבמות (ע"ב ב') ד"ה התם דערל הוי מאוס דאפשר למולו אבל עומקו דלא אפשר למולו אינו מאוס ט"ש וכה"ג מבואר בתמורה (ז') בע"מ בויא מלמא דשניק חס' אבל דיקלא לא בויא מלמא ע"ש וה"ג בליכא אחר רק הכחשה המאוס ל"ש לפסלו משום הקריבהו נא לפתחך משא"כ בליכא אחר פסול אפי' בדיעבד ואס' עלה ירד ואפי' בשבת שמטנין השמינה ומעט כיון דהכא קאמר דמחוסר אבר משונה משאר בע"מ בעופות דמכשיר ר"ע דאס' עלה לא ירד אבל במחוסר אבר אס' עלה ירד ונריך לימוד על אס' עלה ירד במחוסר אבר ולש"י ר"ע דס"ל דלע"ג דליכא למידרש טרם וכי' לה קרא ולש"י לא ש"מ מהק"ו דאס' ב"נ אסור מכ"ש ציטראל דליכא עי"ז פסול אפי' דירד וליכא שום לימוד על מחוסר אבר דירד אבל כיון דמחוסר אבר מאוסה ועי' נאמר הקריבהו נא לפתחך וחזן ממה ש"ס בקרא מן העוף לפסול מחוסר אבר י"ש בו גם משום הקריבהו נא והכא דנריך לענין דאס' עלה ירד כתב רש"י ז"ל רק הא דהקריבהו ולא מהקרא וא"ש ודוק סיטב. ומעתה מיושבים דברי הרוקח דלע"ג דפסול משום הקריבהו נא לפתחך מ"מ הרי הטעם דמחמץ במנהגה פסולה דא"ח משום מחמץ הוא משום דכתיב כל המנחה אשר תקריבו ממנה וגו' ולא מפסולה וזה רק כיון פסולא כה"ג דפסולה להקריב אבל בפסולא דהקריבהו נא דמשכח"ל דמקריב לכתחלה היכי דליכא אחר ל"ש ב' לומר אשר תקריבו ולא מפסולה דהכא ג"כ מקריבין אותה וא"כ אפי' היכי דפסולה להקריב כגון היכי דליכא חטין יפות מ"מ אס' עשה מנחות מחטין הפסולין משום הקריבהו אס' מחמלה עובר עליו ול"ש למספרי' מקרא אשר תקריבו וא"כ ליכא נפ"מ לענין מחמץ ושפיר דייק הרוקח דמחמץ פסולה משום חמץ ובע"כ דאינו מחמץ וא"ש ודוק סיטב :

סימן תסז. סעף א. דגן שנטבע בנהר וכו'. עי' פ"ג מ"א כ' דחטים מושכין עליהם המים יותר מכל הזרעים ט"ש ועי' זבחים (ל"ד רע"ב) א"ה חטי ושערי נמי בני אית להו יריי וכו' ע"ש ומוכח שם דחטי ושערי אין להם לחלומות מעלמס ט"ש :

מג"א סק"א. אבל אין סומכין על הכרזת ש"ג וכו'. לפמ"ש בב"ש אה"ע ס' י' ס"ק ב' דרק באיד"א אין סומכין על הכרזה דליכא דשמע כהא ולא שמע כהא אבל באיד"ר סומכין על הכרזה ע"ש אי"כ י"ל כהאן אס' הי' רק חמץ דרבנן א"ל להודיעו רק יסמוך על ההכרזה ול"ע. ועי' יבמות (ק"ט ב') דבחיילא לכהן חייש' שמא יאמרו וכו' ולי"מ הכרזה והתם הרי ל"ה רק דרבנן ול"ע :

מג"א סק"ב. והקצו התוס' וכו' וחי' התוס' דשני המעשים באו לפניו כפ"א וכו'. ולולי דברי התוס' הי' נ"ל דשני מעשים הללו היו ב' פעמים ור"ל משום פסחים (ק"ט א') וברש"י שם מבואר דהי' דרכו של רבה בר ליואי בפירקא לביישו לרבא ברבים ומשום איחזיק ט"ש ובע"כ דעכ"פ פחות מכ"ס ל"ש לומר דהי' רגיל לביישו ברבים והי' דרכו בכך ועי' כה"ג חוס' ב"ק (ק"א ב') ד"ה דמחרינאן כוותי' וכו' דבפחות מכ"ס ל"ש לומר לשון זה ט"ש ובענינוי לא מלאחי בש"ס כהא דרבה בר ליואי הי' דרכו להקשות לרבא רק כהא דע"ז והא דפסחים לענין יו"ג ולענין חמץ ובע"כ דעכ"פ ב"פ הי' והבן :

פו"ז סק"ג. והר"ן בשם הרא"ה כ' דכאן א"ל נחבקעו דמיירי בחטים שהם נקועין מחולדתן וכו'. עי' ש"ס מנחות (ט' ב') חטה בין קלושה בין שאינה קלושה מטרתה